

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

۱۳ آبان ۹۰

خطبه‌ی شهادت امام محمد باقر (ع)

حمد و سپاس از آن خداوند سبوح و قدوس، رحمان و رحیم است. حمد و سپاس از آن اوست قبل از وجود در وجود و بعد از وجود مخلوقات؛ حمدی بالاتر از حمد حامدان و شاکران، بی‌شمار و بی‌پایان، فراوان و بی‌نهایت. نیست معبودِ حقی جز او. سلطنتش زوال‌ناپذیر، اقتدارش ضعیف نگردد و یکتایی‌اش به انتها نرسد پس حمد و سپاس و ستایش از آن اوست.

خدایا از تو درخواست می‌کنیم به نور وجه تابنده، زنده، باقی و کریمت، به نوری که برطرف نمود تاریکی‌ها و روشن نمود آسمان‌ها و زمین را که درود و رحمت فرستی بر رسول گرامی‌ات حضرت محمد (ص) و بر خاندان پاک و مطهرش.

گواهی می‌دهیم که آنان جز به رضای تو قدمی برنداشته و نفسی نکشیدند پس سلام و درودی بی‌پایان بر آنان باد.

سلام بر لحظاتی که جان‌ها در پیشگاه خالقشان به عزتی دست می‌یابند که وعده‌ی جانانشان است، وعده‌ای که رمز گشودن را در معمای جان منتظر، در کلید جان می‌چرخاند آنگاه صندوقچه‌ی جان باز می‌شود، گنجینه نمایان می‌شود، مأموران الهی به تماشایش صف به صف ایستاده‌اند و ابراز می‌دارند: ای پروردگار ما، آنچه آفریدی محشری بود که شعله‌اش بر آنچه عرضه شد ابراز ناتوانی نمود تا عظمت در انوار وجودهایشان، گویای جانشینی باشد که وعده فرموده بودید.

حال در این روز بزرگ به سوگ و عزای شهادت یکی از آن خلیفگان که مقام خلیفه را در علم و کمال، معنی فرمود و به همگان نشان داد نشسته‌ایم.

ایشان همان شکافنده‌ی علوم و وارث علم انبیاء، پنجمین اختر امامت و ولایت، ابا جعفر، محمد بن علی ملقب به باقر (ع) می‌باشند که در این فرصت به گوشه‌ای از فضایل و شأن بزرگ ایشان اشاره داریم.

امام محمد باقر (ع) در سال ۵۷ هجری در مدینه‌ی منوره به دنیا آمدند. مادر گرامی‌شان بانو فاطمه دخت امام حسن (ع) و پدرشان امام سجاد (ع) بودند به همین خاطر یکی از محاسن بی‌شمار ایشان این است که جد پدر و مادری‌شان امام بودند. ایشان در واقعه‌ی کربلا چهار ساله بودند با وجود سن کم یکی از یاوران پدرشان امام سجاد (ع) و بانو حضرت زینب کبری (س) بودند.

در کاروان، رهبری کودکان را به عهده داشتند. در هر شهری که توقف می‌شد به‌عنوان بازی، از محل مراقبت سربازان خارج شده و مردم را از جنایات یزیدیان آگاه و از آنان برای ملاقات با امام سجاد (ع) و بانو زینب (س) دعوت می‌کردند.

ایشان در نوزده سال امامت خود، انقلاب فرهنگی شیعه را پایه‌گذاری کردند زیرا در آن زمان دولت بنی‌امیه رو به زوال بود و قدرتی نداشت پس موقعیت مناسبی برای آن حضرت که از ظلم بنی‌امیه فارغ شده بود پدید آمد که انقلاب علمی را آغاز نماید و بزرگانی از خاصه و عامه در اطراف ایشان جمع شدند و حقایق اسلام را منتشر کردند.

ایشان باقر لقب گرفتند زیرا علم را شکافتند و پایه‌ی علوم اسلامی را شناختند و فروغ آن را درک و آن را توسعه دادند و بسیاری از علمای اهل تسنن اقرار دارند که حضرت بزرگ‌ترین عالم زمان خویش بودند. خواص اصحاب امام باقر (ع) و هم‌چنین افرادی که از او روایت نقل می‌کنند بیشتر از چندین هزار نفرند که فخر شیعه هستند.

ایشان در حدیثی زیبا شأن امامت را چنین توصیف فرمودند که: چنگ بزیند به ریسمان محکم خدا و متفرق نشوید. ماییم از جمله رحمت واسعه‌ی پروردگار کریم که بر بنده‌ها دارد. ماییم که خلقت عالم از ابتدا تا انتها به دلیل ماست و خداوند به دلیل ما عالم را خلق نمود. ما امامانی هستیم رهنما و چراغ‌های درخشان و علم افراشته شده برای مردم. ماییم سابقون و آخرون و هر که به ما پناه برد رستگار می‌شود و هر که از ما تخلف کند غرق خواهد شد. ماییم حرم الله که احترام ما در میان مردم محفوظ است و جملگی ما راه مستقیم هستیم.

بله این است مقام امام باقر (ع) و این است مقام امامت که همانا مقام مولا و سرورمان بقیة الله ارواحنا لک الفدا (عج) است که در این روز غم‌انگیز ضمن عرض تسلیت به پیشگاه مبارکشان اعلام می‌داریم: مولای ما، گواهی می‌دهیم علاوه بر حسناتی که امام باقر (ع) فرمودند شما دارای شأن و مقام و فضایل بزرگی هستید پس ما را در راه رسیدن به کمال و رضایت الهی و خوشنودی خودتان یاری فرمایید.

در خاتمه دست به دعا بر می‌داریم:

بار الها بر حضرت محمد و آل پاکش درود بفرست و هم‌چنین ما را از پیروان راستین امام باقر (ع) و فرزندان‌ش به‌ویژه امام عصر (عج) قرار بده.

بار الها همان‌گونه‌ای که شاگردان زیادی در تحت تعلیم امام باقر عالم شدند ما را نیز تحت آموزش و تربیت امام عصرمان از نادانی به علم هدایت بفرما.

اللهم عجل لولیک الفرج